

آمایش‌ها فرقه‌ای هستند که در کانادا و آمریکا زندگی می‌کنند. خانه‌ها و لباس‌های آن‌ها مشابه قرن هجدهم است و گذاشتن سبیل را غیر مجاز می‌دانند.

پر خلاف تصور مر سوم سلفی گری به معنای باز گشت به گذشته"، در جهان امروز دین دارانی که خواستار باز گشت به دوران طلایی گذشته‌شان باشند هم میان مسلمانان بسیار ند و هم یهودیان و هم مسیحیان

به ندرت خارج از منزل کار می‌کنند. اکثر ساکنان این روستا به زبان عبری صحبت می‌کنند و انگلیسی تکلم نمی‌کنند. مردان این روستا به جای فراگیری در س‌های دانشگاهی به مطالعه و یادگیری تورات و تلمود می‌پردازند. در واقع فقط ۳۹ درصد ساکنان آن دیپلم و حدود ۵ درصد آن هانیز مدرک دانشگاهی دارند. صدها نفر از مردان این روستا در مؤسسات مذهبی به طور تمام‌وقت به آموزش مشغول هستند. اکثر آپارتمان‌ها و خانه‌های این روستا سرسبز و دارای باغ است. جمعیت این روستا ۲۱ هزار نفر است که بیشتر ساکنان آن رایهودیان تشکیل می‌دهند. این روستا دارای یک مرکز نگهداری از نوزادان است که با هزینه‌ای بالغ بر ۱۰ میلیون دلار توسط دولت آمریکا ساخته شده است. در گزارشی که توسط نیویورک تایمز تهیه شده بود، این روستا به عنوان فقیرترین مکان زندگی در آمریکا شناخته شده است که به دلیل فقر خانواده‌های این روستا، خاخم این روستا دستور داده است که حلقه‌های الماس به عنوان هدیه از دواج پذیرفته نشود تا از این طریق به خانواده‌ها و زوج‌های جوان فشار مالی وارد نشود، یا این که در مراسم دواج برای برگزاری جشن و شادی فقط از یک نفر نوازنده استفاده شود.

حرکت در جهت عکس تاریخ

سلفی گری به معنی تجدد گرایی، نص‌گرایی، مقابله با نوآوری و اجتهاد، باور به دوران طلایی گذشته و زندگی در نوستالژی دیروز محدود به دین اسلام، این تیمیه یا تفکرات بنیاد گراییانه گروه‌هایی مانند القاعده و طالبان نمی‌باشد. سلفی‌ها چه مسلمان، چه مسیحی، چه یهودی، چه بودا و چه هندو در جهت عکس حرکت تاریخ قدم بر می‌دارند و آیند را در گذشته جست و جوی می‌کنند.

بچه‌های آمیش‌ها کثرتا کلاس هشتم درس می‌خوانند. تقریباً هیچ آمیشی به دبیرستان یا دانشگاه نمی‌رود. آمیش‌ها زمین‌های زیادی نمی‌خرند چون قادر نیستند با نیروی انسانی (یا خوانید زور بازو) و بدون استفاده از ماشین آلات سطح زیادی را به زیر کشت ببرند. اصول اعتقادی آمیش‌ها بر دو محور کلیدی استوار است: مردود دانستن صفاتی چون غرور، خودبینی و تکبر و تأکید فراوان بر خصایل مثبت انسانی مانند تواضع و فروتنی، خونسردی، تسلط بر نفس و متانت که دیگران از آن با عنوان "انقیاد و فرمان برداری" یاد می‌کنند. آمیش‌ها اغلب تمایل دارند که خود را تسلیم "اراده خداوند" کنند. آن‌ها این عقیده را از طریق آداب و رسوم گروهی ابراز می‌دارند و با فردگرایی که محور اصلی فرهنگ آمریکایی است، مخالفت می‌ورزند. در واقع، مخالفت آمیش‌ها با فردگرایی دلیل اصلی آن‌ها برای استفاده نکردن از فناوری‌های مدرن جامعه است زیرا معتقدند که فناوری روز ممکن است وابستگی یک آمیش را به خانواده و جامعه کاهش دهد و به مرور زمان آن‌ها را از جامعه آمیش دور کند. این فرقه مسیحی حدود ۳ قرن پیش بنیان نهاده و جمعیت آن هادر سال ۲۰۰۰ میلادی تقریباً ۲۰۰ هزار نفر ذکر شده است.

ایالت خودمختار یهودیان

برای یافتن جماعتی دیگر از سلفی‌ها البته این بار در دین یهود لازم نیست خیلی از اقامتگاه آمیش‌ها دور شویم. کریاس جوئل یک روستای یهودی نشین است که اجرای تفکیک جنسیتی در کلیه اماکن عمومی آن و نیز رعایت شئونات اخلاقی و رفتاری الزامی است. این روستا در ۸۰ کیلومتری شمال شهر نیویورک واقع است و قانون اساسی آمریکادر آن جا اجرا نمی‌شود.

اجتماعی سنتی دارای عفت و آوازش‌ها

هنگام ورود به این روستا، روی تابلوی خیر مقدم آن به باز دید کنندگان این چنین نوشته شده است: به کریاس جوئل خوش آمدید. بر اساس سنن و رسوم مذهبی خود، از شما خواهشمندیم تا هنگام بازدید از اجتماع ما به گونه‌ای عقیف لباس بپوشید و رفتار کنید. این امر شامل موارد زیر می‌شود: پوشیدن دامن یا شلوار بلند، پوشیده بودن سینه‌ها، پوشیدن لباس‌های آستین دار حداقل تا رانج، استفاده از الفاظ مناسب، رعایت تفکیک جنسیتی در تمام اماکن عمومی. از احترام شما به ارزش‌های ما سپاسگزاریم و از بازدید خود لذت ببرید!

در این روستا زنان در سنین جوانی از دواج می‌کنند و برای تربیت فرزندان خود در روستا باقی می‌مانند. ساکنان این روستا به دلیل قوانین مذهبی خود دست به کنترل جمعیت نمی‌زنند. به همین دلیل زاد و ولد در این روستا زیاد بوده و وجود کودکان زیاد، میانگین سنی افراد روستا را به ۱۲ سال کاهش داده است. به طور متوسط تعداد اعضای یک خانواده در این روستا ۶ نفر است. از این رو، مادران این خانواده‌ها به خاطر داشتن کودکان خردسال

با فراگیری دروسی همانند واجبات و محرمات فقهی، خوشنویسی و اصول عقاید، باسواد می‌شوند. در مجموع ۱۸ تا ۲۰ جلد کتاب در روستای ایستا موجود است که ساله‌عملیه میرزا صادق مجتهد تبریزی (چاپ سنگی سال ۱۳۲۳ ق) و کتاب خطی سید حسین نجفی طباطبایی از آن جمله است. ساعت مچی و دیواری در محل زندگی اهل توقف وجود ندارد. سیمان و آهن در معماری خانه‌ها به کار نرفته و در هاهمه چوبی هستند. به دوزبان ترکی و فارسی سخن می‌گویند. به مرزهای جغرافیایی بین کشورها و شهرها اعتقادی ندارند و جهان در ذهن آنان بدون مرز است. هیچ زنی را به محدوده روستای خود راه نمی‌دهند و از گفت و گویا آنان به شدت پرهیز می‌کنند. بیماری‌های خود را با روش‌های سنتی در مان می‌کنند و به پزشک مراجعه نمی‌کنند مگر در حالت اضطرار. هیچ گونه نزاع و جرمی تا کنون از آنان گزارش نشده است. دو دلیل فقهی «حرمت تغییر در آفرینش خداوند» و «حرمت تشبیه به کفار و بیگانگان» به شدت مورد تأکید آنان است. توجه به آبادانی و توسعه دنیا را تا آن‌جا مجاز می‌دانند که در خدمت بندگی و تعالی انسان باشد. به اعتقاد آنان حضرت مهدی (عج) به هنگام ظهور، از ساز و کارهای تمدن جدید استفاده نخواهد کرد و با ظهور آن حضرت و استقرار حاکمیت صالحان، نشانی از این نوع تمدن نخواهد بود.

آمایش‌ها، نجدد گریشان مسیحی

هزاران کیلومتر دور تر از طالقان در آمریکا و کانادا فرقه‌ای به نام آمیش‌ها زندگی می‌کنند که آن‌ها نیز سر سازگاری با فناوری دارند. ایشان از برق و اتومبیل استفاده نمی‌کنند، به ارتش نمی‌پیوندند، بیمه نمی‌شوند و هیچ گونه کمک مالی دولتی را نمی‌پذیرند. لباس هایشان را خودشان می‌دوزند. خانه هایشان به سبک قرن هجدهم میلادی است همچنین لباس هاوزندگی‌شان. بیشتر شان در ایالت پنسیلوانیا زندگی می‌کنند و به گونه‌ای ملموس خودشان را از جامعه آمریکایی جدا کرده‌اند.

آمایش‌ها به واسطه تبار مشترک سوئیسی-آلمانی خود، زبان و فرهنگ یکسان و همچنین از دواج با هم کیشان، به هم پیوسته‌اند. بنابراین، آمیش معیارهای یک گروه قومی را در دام آمیش‌ها خود را بیشتر به عنوان یک گروه مذهبی می‌شناسند تا نژادی. چرا که یک آمیش زاده در صورت انتخاب سبک زندگی دیگریا تخلف از قوانین، دیگریک آمیش شناخته نمی‌شود. بعضی مواقع منونایت‌ها به ویژه در کانادا خود را از تبار آمیش می‌دانند.

علاوه بر انگلیسی، بیشتر آمیش‌ها به یک گویش خاص از زبان آلمانی به نام آلمانی پنسیلوانیایی یا هلندی پنسیلوانیایی سخن می‌گویند که خود آمیش‌ها به آن «دایچ» (Deutsch) می‌گویند. گویش هلندی پنسیلوانیایی هیچ ارتباطی با زبان هلندی ندارد، اما ظاهر آبه یکی از لهجه‌های آلمانی شباهت دارد.

در فرهنگ آمیش، ارزش زیبایی در سادگی دانسته می‌شود. لباس‌ها هرگز نباید وسیله‌ای برای جلب توجه باشند. چاپ هیچ طرحی روی لباس مجاز نیست. زنان لباس‌هایی ساده و بلند به رنگ یکدست (مثلاً آبی) بر تن می‌کنند. اغلب در خانه از پیش بندهای سفید یا سیاه استفاده می‌کنند. همچنین زنان با توجه به وضعیت شان سرپوش‌های سیاه یا سفید بر سر می‌کنند. مردها معمولاً شلوار تیره رنگ می‌پوشند و یک جلیقه یا کت تیره بر تن دارند. همچنین بند شلوار، کلاه‌های لبه دار حصیری یا نمدی سیاه از دیگر ویژگی‌های پوشش مردان است. مجردها ریش و سبیل خود را می‌تراشند و مردان متأهل ریش خود را بلند می‌کنند اما سبیل شان را می‌تراشند. گذاشتن سبیل به دلیل ارتباط با نظامی گری (به طور سنتی) و فراهم کردن فرصت خودپسندی غیر مجاز است. عروسی‌های آمیش‌ها در پنجشنبه آخر پاییز و بعد از فصل برداشت انجام می‌شود. معمولاً عروس یک لباس آبی می‌پوشد و بعد از عروسی در مناسبت‌های دیگر هم از این لباس استفاده می‌کند. عروس و داماد حلقه عروسی ندارند. جشن عروسی چند ساعت طول می‌کشد و عروس و داماد در نخستین شب زندگی مشترک در منزل مادر عروس می‌خوانند. آمیش‌ها در میان خودشان از دواج می‌کنند و از این رو بیماری‌های ژنتیکی در میان این جماعت شیوع بیشتری دارد. شیوع دوقلوزایی هم در آمیش‌ها بیشتر از جامعه عمومی است. آمیش‌ها به برنامه‌های تنظیم خانواده اعتقادی ندارند و همچنین از بیمه استفاده نمی‌کنند.